

“Hem de col·laborar amb la missió de l'Església en la transformació cristiana del món”

Mn. Ignasi Pujol, va néixer a Barcelona l'any 1976. És el setè de set germans. Amb 38 anys es va ordenar sacerdot i ha exercit el ministeri a Saragossa i a Barcelona, especialment en la pastoral juvenil i universitària. Des de l'1 de juny 2023 ocupa el càrrec de vicari de l'Opus Dei per a Catalunya i Andorra.

10/07/2023

Com va rebre el nomenament?

Amb respecte per la magnitud del repte que se'm demana i amb un sentiment de responsabilitat. Al mateix temps ho rebo amb gran pau perquè la vida són etapes i en cadascuna d'elles Déu sempre és al nostre costat, acompanyant-nos i mostrant-nos el camí a seguir. Si confies plenament en Ell, i comences cada dia amb un diàleg sincer demanant-li ajuda: "anem a fer això entre els dos", la resta és més senzilla.

Alhora soc molt conscient que no estic sol. Estic acompanyat per l'oració de molta gent i en el que fa referència al govern el vicari treballa conjuntament amb els seus dos consells, dels quals fins ara jo també

formava part quan els dirigia Mn. Ignasi Font. Vull aprofitar ara per agrair-li el servei generós que ha prestat com a vicari.

Per tot plegat, sento la responsabilitat de la tasca encomanada, però sobretot molta il·lusió, alegria i confiança perquè sé que el Senyor mai no es deixa guanyar en generositat.

Així, doncs, podríem dir que és cosa de dos?

Sí! En el meu cas, Déu primer em va mostrar l'Opus Dei com a camí per viure plenament la vida cristiana; després, va cridar-me al sacerdoci donant-me una ajuda especial per apropar-me més a Ell i servir a totes les ànimes.

En aquest camí que és la vida, procuro que la relació amb Déu sigui una història d'amor, que cal renovar diàriament, donant gràcies moltes

vegades i demanant perdó sovint.
Déu crida cada dia. I sabem que
comptem amb la seva ajuda.

Ara se m'ha confiat la tasca de
govern de l'Obra a Catalunya i
Andorra, i procuraré fer-ho el millor
possible, amb esperit de servei a les
dones i homes de l'Opus Dei a
Catalunya, i també a l'Església, amb
col·laboració amb els bisbes de les
diòcesis i sobretot molt atent a tot
allò que el Papa Francesc ens
demana: ser Església en sortida.

Té marcats uns objectius per als pròxims anys com a vicari?

Penso que la meva principal missió
com a prevere consisteix a portar
Déu a la gent i la gent a Déu i això no
canvia. El més important per a mi
seguirà sent ajudar les persones
perquè descobreixin que Déu és Pare
i els estima.

Tinc el desig de ser proper a les persones de l'Obra i aquelles que participen de les seves activitats de formació cristiana, per tenir cura que puguin rebre l'acompanyament que esperen de nosaltres i es trobin amb Crist.

Alhora, afrontar temes com la família, l'educació, la cura de la gent gran i dels malalts... Hi ha força reptes!

Recordo que de ben petit els pares em van regalar un llibret, *Camí*, amb una dedicatòria en què m'animaven a llegir i rellegir el primer punt. Comença dient: "Que la teva vida no sigui una vida estèril. —Sigues útil. —Deixa rastre. —Il·lumina amb la lluminària de la teva fe i del teu amor...". Aquestes paraules de sant Josepmaria, "il·lumina amb la lluminària de la teva fe i del teu amor...", sempre m'han acompanyat. Són una brúixola per a mi.

Què diria que aporta l'Opus Dei a l'Església?

L'Opus Dei va néixer a l'Església i la seva raó de ser és servir l'Església. Es tracta del servei d'una part al tot, d'un membre als altres membres d'un mateix cos; i cada membre serveix els altres, primàriament, complint la missió pròpia.

En el cas de l'Opus Dei, el seu carisma és difondre la crida a la santedat al món, a través de la santificació del treball i de les ocupacions familiars i socials. La feina, la família, les relacions socials són àmbits essencials de la societat i en els quals els fidels de l'Opus Dei procuren fer present Jesucrist i el missatge de l'Evangeli, en una acció evangelitzadora com a cristians.

Si hagués de concretar en l'àmbit de Catalunya, ¿com es duu aquesta tasca?

Tots els fidels de l'Opus Dei a tot el món tenim la mateixa missió apostòlica, santificar-nos i col·laborar amb la missió de l'Església en la transformació cristiana del món. Per això, hem d'estar en escolta permanent de les necessitats de les persones, de la nostra societat, per esmerçar-nos en aportar solucions.

Concretar en una labor o una altra no donaria una visió del tot real perquè el carisma de l'Opus Dei on es fa realment viu és en cadascun dels seus fidels: La mare i el pare que conjuminen les feines per atendre i tirar endavant la família, els joves que s'esforcen en els seus estudis, les àvies i avis que són arrel de la família, les persones malaltes que ofereixen el seu dolor, tants professionals de tots els camps que procuren fer el millor possible la feina amb afany de servei: la metgessa, el periodista, l'advocada, el

mestre, els treballadors a les fàbriques, a les llars, als tallers, les oficines... Cadascú procura dur l'Evangeli allà on és. La història de l'Opus Dei és la història de les dones i homes que el formen.

Ben cert és que alguns fidels s'uneixen amb gent que no és de l'Obra, per impulsar iniciatives socials o educatives diverses com són Terral o Braval al barri del Raval de Barcelona, escoles, com l'Escola de Formació Professional Quintanes a Osona, o la clínica de Cures pal·liatives Cuides UIC Barcelona. I d'altres iniciatives a Tarragona, Girona i Lleida. Totes elles orientades a donar resposta a les necessitats del món i les persones.

Per davant l'Opus Dei té dues fites importants: el Congrés General Ordinari el 2025 i la celebració del centenari, el 2028. Com viurà aquesta preparació?

El camí cap al centenari ja l'hem començat a recórrer amb molta il·lusió i esperem que sigui sobretot —com ens suggereix el Prelat— un temps de reflexió sobre la nostra identitat, història i missió. Sant Josepmaria ens va deixar un missatge molt enriquidor i que dona molta esperança davant les contrarietats i dificultats del món, obrint-nos un panorama immens. És un carisma molt ric i viu que encara es pot seguir desplegant, recordant-ne sempre les arrels.

Per altra banda, ens agradaria que fos un temps d'escolta, als fidels de l'Obra i a moltes persones que vulguin acompanyar-nos en el camí.

De cara al congrés general, que se celebra cada vuit anys, el pròxim serà l'any 2025, hi haurà unes setmanes de treball per fer un balanç de la feina feta i assenyalar algunes orientacions sobre l'acció

evangelitzadora dels fidels de la Prelatura, laics (homes i dones, casats i solters) i preveres. I s'estudiaran totes les propostes orientades a la millora d'aquesta acció.

Ens ha parlat dels laics, homes i dones que formen l'Opus Dei. I els joves?

Els joves han estat a qui més temps he dedicat en la meva tasca sacerdotal. Són un gran valor de la nostra societat. Hem d'escoltar-los, conèixer-ne les inquietuds i segur que podem aprendre molt d'ells. Tenen la capacitat de somiar, la valentia i creativitat per cercar nous camins i nous llenguatges. L'Església els necessita. Cal donar-los l'espai perquè siguin protagonistes del present i el futur. «No tingueu por, obriu les portes a Crist», els deia Joan Pau II, impulsor de les jornades mundials de la joventut.

De vegades, però, hem d'ajudar-los a vèncer aquestes pors que els paralitzen. De fet, som a les portes d'una nova Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà a l'agost a Lisboa. El Sant Pare en el seu missatge, els anima “aixecar-se”. Cadascú ha de pensar què significa aquest “aixecar-se”. Penso que veurem molts joves atrets per la bellesa del missatge de l'Evangelí. Déu segueix sortint a l'encontre de cada persona.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-
mn-ignasi-pujol-vicari-catalunya-
andorra/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-mn-ignasi-pujol-vicari-catalunya-andorra/) (08/08/2025)